

[Ellemann-Jensen]

Det er da pudsigt, at vi nu i efterårets løb har hørt så mange være vrede og spørge: Hvad er det, Venstre vil? Og så oplever vi det samme som altid: Når vi siger, hvad det er, vi vil, bliver man vred over det.

Der er jo ikke noget nyt i det, vi har sagt. Og jeg gør opmærksom på, at det har været sagt forud for folkeafstemningen den 18. maj. Så lad være med at komme her og sige, at vi løber fra en aftale! Vi siger, hvad vi hele tiden har sagt, men at vi selvfølgelig anerkender, at der skal folkeafstemninger til for at få ændret på dette her.

Så er det, vi nu siger: Der er rent faktisk sket noget i løbet af de sidste måneder. Der foregår en debat ude i Europa, uden for dette rum, hvor jeg synes, vi i dag er milevidt fra den virkelighed, som statsministeren strejfede i starten af sit indlæg, men som så lige pludselig er blevet fastlåst i de sædvanlige formalia: Jamen vi skrev under på sidste år, at sådan ser verden ud. Og verden har værsøgt at se sådan ud, som SF, De Radikale og Socialdemokratiet satte sig ned og beskrev den sidste år!

Det kan man så sidde og hygge sig med her. Men virkeligheden bevæger sig uden for denne sal. Og bare at låse os fast og komme med bebrejdelser til dem, man er enige med, men som bare skal vise pli og være kloge og gemme det til det rigtige tidspunkt – jamen hvad er det for en uværdig måde at debattere på, at man ikke vil være sine holdninger bekendt og så gå ud og prøve at arbejde for at få vedtaget de ting, som man mener er rigtige? Skal det hele opløses i taktik? Hvornår er det rigtige tidspunkt?

Hvor ville det være forfriskende, hvis vi omsider kunne få en Europadebat, hvor vi hver især turde gå ud og bekende os til, hvad vi står for, og så prøve at arbejde for at få vedtaget nogle af de ting, der skal til, for at vi igen kan komme tilbage på sporet, så vi fuldt og helt deltager i den europæiske samling, som alene kan sikre os et helt og et fredeligt Europa.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg er enig med hr. Peter Duetoft i, at det er helt afgørende, at den danske befolkning bevarer tilliden til Unionen. Og det, der er helt afgørende for den danske befolknings holdning til samarbejdet i Europa, er jo, at vi skal være med i samarbejdet for at have indflydelse. Det

er den danske indflydelse, der er årsagen til, at vi er med i dette samarbejde.

Når vi så på det udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske område kan se, at Vestunionen siden det nationale kompromis er kommet til at spille en meget, meget større rolle, er det klart, at hvis vi vil bevare vores forsvarspolitiske indflydelse, må vi med ind i Vestunionen som fuldgyldigt medlem.

Når Venstre i dag har foreslået en folkeafstemning om Vestunionen, er det netop på grund af det nationale kompromis. Det er netop, fordi vi med det nationale kompromis, der senere blev til »Danmark i Europa«, skrev under på og stemte for, at vi ikke ville gå videre på det forsvarspolitiske område i det europæiske samarbejde før efter en ny folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg har ikke bedt om, at hr. cheftaktiker Ellemann-Jensen lader være med at sige, hvad han mener, lige så vel som jeg klart fra denne talerstol sagde, at CD er for dansk medlemskab af Vestunionen; derom er der ingen tvivl.

Det, jeg anfægter, er, at man af typisk taktiske grunde fra Venstres side vælger mindre end et år efter en folkeafstemning, der gav et knebent ja til dansk medlemskab af en decimeter Maastricht-traktat, at sige, at nu skal vi have en ny folkeafstemning om nogle få måneder, hvor vi tager fat på et af de mest ømtålige spørgsmål overhovedet i denne debat. Det er for mig at se typisk taktik, for hr. Ellemann-Jensen ved godt, at i dette Folketing er der ikke flertal – Venstre og CD har ikke flertal, hvis hr. Ellemann-Jensen skulle have glemt det – og i den danske befolkning er der intet, der tyder på, at der er et flertal, og så vil hr. Ellemann-Jensen sende det spørgsmål, der kan være livsavgørende for dansk medlemskab af EU, ud til en folkeafstemning.

Det er meget at ofre på taktikkens alter, hr. Ellemann-Jensen. Vi skal bruge de næste to år, frem til 1996, til at forberede, at vi overhovedet kan få det ja i land, og ikke bare kaste os ud i noget, der skal bringe os på forsiderne af aviserne op til en EF-parlamentsvalgkamp, hvad det her jo dybest set handler om.

(Kort bemærkning).